

PREMIUM

Buurtbewoners Anneke Rodenburg en Jessica Boon zijn enkele kartrekkers van het Landje van Niets midden in de Vijfhoek in Deventer. © Ruben Meijerink

Deze buurt steekt handen uit de mouwen: hoe het Landje van Niets een landje van alles werd

Wat kun je met een braakliggend lapje gemeentelijke grond midden in een woonwijk? Nog best veel. De buurt van de Vijfhoek in Deventer sloeg de handen ineen en maakte van het Landje van Niets een landje van alles. En daar fleurt niet alleen de buurt van op.

De Stentor, Regien Klein Hegeman 05-11-23, 10:00 Laatste update: 12:44

Het geluid van knippende snoeischaren en spittende scheppen. Het overheerst de stilte waarin het Landje van Niets normaal is gehuld. Er wordt hard gewerkt zaterdag op de Natuurwerkdag. Coördinator Jessica Boon roept naar een buurvrouw om de grondboor te brengen.

Dan gaat haar mobieltje af. „Een wespennest?” Ze kijkt verschrikt naar de overkant van het weiland waar met een zeis nog ouderwets wordt gemaaid.

„Wegwezen”, klinkt het dringende advies van Boon. Ze stopt de telefoon weer in haar broekzak. „Die laten we zitten. Ah, daar komt de grondboor. We moeten een weggerotte paal vervangen. Een van de taken vandaag.”

Terwijl ze zo'n 14 vrijwilligers aanstuurt en zelf ook nog hier en daar een tak snoeit, noemt ze de werkzaamheden van die ochtend op. „Bramen snoeien, een takkenreel voor insecten en kleine beesten aanleggen, eikenboompjes uitsteken die we naar de Ulebelt brengen voor hergebruik, slootkanten kaal maken en afval rapen. We vinden veel plastic. Maar veel minder blikjes. Dus die regel met statiegeld werkt wel.”

Uitgestoken eikenboompjes bestemd voor hergebruik gaan naar de Ulebelt. © Ruben Meijerink

Op gedreven toon vertelt ze verder. Hoe het Landje van Niets is ontstaan en wat het in vijf jaar heeft gebracht. „Een boer had paarden op het landje lopen. Tot hij zijn boerderij verkocht en de pacht had opgezegd", weet Boon. „De paarden gingen weg en het landje met strak grastapijt bleef leeg achter.”

Verrassende dingen in het landje

Dan gebeurt er iets bijzonders. Het is alsof de natuur aanvoelt dat het nu eindelijk haar weg mag gaan. Binnen korte tijd staat het terrein vol bloemen en grassen. Het kleurrijke palet trekt een diversiteit aan insecten. De buurt geniet. De wereld fleurt ervan op.

Tot buurman Huub Gielkens ineens ziet dat er gemaaid wordt. Hij belt meteen de gemeente. „We wilden als buurt weten wat er met het stukje grond ging gebeuren. Het zou zonde zijn om het vol te bouwen in deze woonwijk.”

Dat is zeker niet de bedoeling laat de gemeente weten. Als de buurt een goed idee heeft, mag ze ermee aan de slag.

„Een enorme klus. Want we wilden nogal wat. Levende have, notenbomen, bessenstruiken, bloemenstroken en een waterpoeltje voor libellen, salamanders en kikkers. Gelukkig hebben we ecologisch hovenier Anneke Rodenburg die er verstand van heeft en anderen die allerlei groene subsidies hebben geregeld. De aanleg kostte 15.000 euro. Als vrijwilligersgroep zijn we aangewezen op de gemeente.”

Paradijsje in de buurt

Inmiddels is de buurt 5 jaar verder. Het Landje van Niets bruist van het leven. Spinnetjes sjezen over de distels, vliegjes doen zich te goed aan de schapenpoep van Maasduinschappen die het weilandje begrazen. Om het jaar werpen de twee ooien lammeren. Het rustige ras vertoeft midden op het landje. Dat er allemaal mensen om hen heen aan het werk zijn, deert ze niks.

Maasduinschappen met hun vier lammeren begrazen het Landje van Niets. © Ruben Meijerink

Boon fluit een voor de schapen een herkenbare toon. Ze kijken even om. Een zwerm spreeuwen vliegt op. „We hebben veel geleerd in die jaren. Weten wat we moeten doen als een lam geboren is. Is er echt iets aan de hand, dan bellen we de schapentoezichthouder.” Ze verstapt zich bijna over een met gras begroeit bultje waarvan er opvallend veel aanwezig zijn op het landje.

„Mollen. Die laten we hun gang gaan. In het zand dat ze naar boven schuiven, zitten zaden. Kijk, hier komen alweer nieuwe plantjes op”, wijst ze met haar vinger. „De natuur doet haar werk. Zo zijn er al meer dan 25 soorten vlinders geteld. Dit landje trekt niet alleen insecten, salamanders, spreeuwen en bijen, het brengt saamhorigheid en socialiteit. Dat we dit met zijn allen blijven doen, vergt uitdaging. Maar het is het alles waard.”

Dan ziet ze een buurvrouw met kannen koffie. „Ah, pauze. Ook dat gebeurt gewoon. Iemand die fysiek wat minder kan in het onderhoud, zet vrijwillig koffie. Zo dragen we allen bij aan ons Landje van Niets. Dat overigens openbaar is. Iedereen kan een kijkje nemen.”

Van Kooten en De Bie

In Deventer bestaat het Landje van Niets nu 5 jaar. Een naam die de buurt niet zelf heeft bedacht, maar zo bestempeld is door de gemeente Deventer. Toch werd de naam al eens eerder genoemd. Van Kooten en De Bie, een cabaretduo die onder meer een eigen televisieprogramma hadden, maakten lang geleden een item waarin Wim de Bie zijn verbazing uit over een stukje braakliggend grond middenin de verstedelijking.

Veel stelde het niet voor, een grasstrook met modderplas. Maar voor De Bie was het Landje van Niets als een paradijs. Dat gevoel delen de buurtbewoners van de Vijfhoek.

Zwaar werk hoort er ook bij weten de buurtbewoners. © Ruben Meijerink